

Hakan Nesser

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ο Nesser έχει
δημιουργήσει έναν από
τους σημαντικότερους
ήρωες του σύγχρονου
αστυνομικού.

Colin Dexter, συγγραφέας

Το σημείο του Μπόρκμαν

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Αν ήξερε ο Ερνστ Σίμελ ότι έμελλε να γίνει το επόμενο θύμα του Τσεκουριού, σίγουρα θα είχε κατεβάσει μερικά ποτά ακόμα στο Γαλάζιο Πλοίο.

Όπως είχαν τα πράγματα, αρκέστηκε σ' ένα κονιάκ με τον καφέ του κι ένα ουίσκι με πάγο στο μπαρ, όπου προσπάθησε για αρκετή ώρα, αλλά χωρίς επιτυχία, να διασταυρώσει το βλέμμα του μ' εκείνο της βαμμένης ξανθιάς στην απέναντι γωνία, αν και το έκανε με κρύα καρδιά, έτσι κι αλλιώς. Θα ήταν καμιά από τις καινούργιες στο εργοστάσιο κονσερβοποιίας. Δεν την είχε ξαναδεί και ήξερε πολύ καλά τι κυκλοφορούσε στην πιάτσα.

Δεξιά του καθόταν ο Χέρμαν Σάλκε, συντάκτης της τοπικής *de Journal*, που προσπάθησε να του πουλήσει ένα «φτηνό» πακέτο εκδρομής του Σαββατοκύριακου στο Καλίνινγκραντ ή κάτι ανάλογο και, όταν αργότερα έγινε η προσπάθεια να καταγραφεί λεπτό προς λεπτό η τελευταία βραδιά του Σίμελ, προέκυψε ότι ο Σάλκε πρέπει να ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που είχε μιλήσει μαζί του στην αποδω πλευρά της ζωής.

Με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι το Τσεκούρι δεν του μέτεφερε κάποιο μήνυμα πριν τον ξεκάνει. Πράγμα μάλλον απίθανο, εφόσον το χτύπημα, όπως και στην προηγούμενη περίπτωση, δόθηκε από πίσω, χαμηλά και υπό γωνία, άρα δεν ήταν διόλου πιθανό να είχαν πιάσει φιλή κουβεντούλα προηγουμένως.

«Λοιπόν!» είχε πει ο Σίμελ αφού στράγγιξε και τις τελευ-

ταίες σταγόνες από το ουίσκι του. «Λέω να γυρίσω σπίτι, στην κυρά μου».

Εάν θυμόταν καλά ο Σάλκε, δηλαδή. Εν πάση περιπτώσει, ο δημοσιογράφος προσπάθησε να τον μεταπείσει. Του θύμισε ότι ήταν μόλις έντεκα η ώρα, ότι είχαν ακόμη τη νύχτα μπροστά τους και τα λοιπά. Αλλά ο Σίμελ ήταν ακλόνητος.

Ναι, ακλόνητος. Αυτή ήταν η σωστή λέξη. Κατέβηκε από το σκαμνί του μπαρ. Ίσιωσε τα γυαλιά του, έστρωσε εκείνη τη μίζερη τούφα μαλλιών πάνω στη φαλάκρα του, όπως έκανε πάντα –λες και θα ξεγελούσε κανέναν έτσι–, μουρμούρισε κάτι και αποχώρησε. Η τελευταία εικόνα που είχε από κείνον ο Σάλκε ήταν το φωτεινό περίγραμμα της πλάτης του, όταν στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας του μπαρ, πριν αποφασίσει προς ποια κατεύθυνση θα πήγαινε.

Εκ των υστέρων, αυτό ήταν μάλλον περίεργο. Για όνομα του Θεού, δεν ήξερε ο Σίμελ κατά πού έπεφτε το σπίτι του;

Φυσικά, ίσως να στάθηκε μια στιγμή εκεί έξω για να γεμίσει απλώς τα πνευμόνια του με φρέσκο νυχτερινό αέρα. Ήταν μια ζεστή μέρα. Δεν είχε τελειώσει ακόμη το καλοκαίρι και τα βράδια είχαν μια γλύκα εμποτισμένη από μήνες λιακάδας. Πλούσια, μεστή και ραφινάτη.

Λες κι ήταν φτιαγμένα για να τα πίνεις αργά, με βαθιές γουλιές, είχε πει κάποιος. Εκείνα τα βράδια.

Όντως, δεν ήταν άσχημη νύχτα για να κάνει κανείς το πέραςμα στην άλλη πλευρά, όσο και αν ήταν απρεπής μια τέτοια σκέψη. Η αρθρογραφία του Σάλκε στην *de Journaal* αφορούσε κυρίως αθλητικά γεγονότα με μια δόση τοπικού φολκλόρ, αλλά, με την ιδιότητά του ως του τελευταίου ανθρώπου που είχε μιλήσει με τον Ερνστ Σίμελ, κρίθηκε ότι ήταν ο πλέον αρμόδιος να γράψει το αγγελτήριο θανάτου του γνωστού κτηματομεσίτη, ενός... στυλοβάτη της κοινωνίας, θα μπορούσε να τον χαρακτη-

ρίσει κανείς, που πρόσφατα είχε επιστρέψει στη γενέτειρά του έπειτα από διαμονή πολλών χρόνων στο εξωτερικό (συγκεκριμένα στην Κόστα ντελ Σολ, μαζί με αρκετούς των ίδιων αντιλήψεων, σαΐνια στο σπορ της φοροδιαφυγής, αλλά η κατάσταση δεν ήταν κατάλληλη για να αναφερθεί κάτι τέτοιο), για να χαθεί τόσο αιφνίδια και τόσο πρόωρα, αφήνοντας πίσω του σύζυγο και δύο παιδιά στα πενήντα του χρόνια, πάνω στο άνθος της ηλικίας του, δηλαδή.

Η νύχτα ήταν ευδιασθή και γεμάτη υποσχέσεις. Ο Σίμελ κοινοστάθηκε αναποφάσιτος στην πόρτα του μπαρ.

Γιατί να μην κάνει μια βόλτα ως κάτω στην Πλατεία του Ψάρά και στο λιμάνι;

Τι νόημα είχε να πάει σπίτι του τόσο νωρίς; Η γλυκερή μυρωδιά της κρεβατοκάμαράς του και το υπέρβαρο, πλαδαρό σώμα της Γκρέτε πέρασαν αστραπιαία από τον νου του και αυτομάτως πήρε την απόφαση να κάνει τη γύρα. Μια βολτίτσα μόνο. Ακόμα και αν δεν έβρισκε τίποτα να ψωνίσει, μόνο για τον ζεστό, ευδιαστό νυχτερινό αέρα, θα άξιζε τον κόπο.

Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο της λεωφόρου Λανγκ και έστριψε προς την Μπουνγκεσίρκε. Την ίδια ώρα, ο δολοφόνος ξετρύπωσε από τις σκιές κάτω από τα δέντρα του πάρκου Λάισνερ και άρχισε να τον ακολουθεί. Ήρεμα και προσεχτικά, σε απόσταση ασφαλείας, αθόρυβος με τις λαστιχένιες σόλες του. Απόψε ήταν η τρίτη προσπάθειά του, αλλά και πάλι δεν είχε ίχνος ανυπομονησίας. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει και το τελευταίο πράγμα που θα έκανε θα ήταν να εκβιάσει τα πράγματα.

Ο Σίμελ συνέχισε κατά μήκος της οδού Χόι και μετά κατέβηκε τα σκαλοπάτια προς το λιμάνι. Φτάνοντας κάτω, στην

Πλατεία του Ψ'αρά, έκοψε το βήμα του και διέσχισε το λιθόστρωτο σουλατσάροντας προς την κατεύθυνση της στεγασμένης λαϊκής αγοράς. Δύο γυναίκες στέκονταν και συζητούσαν στη γωνία της οδού Ντουμς, αλλά δεν τους έδωσε καμία σημασία. Ίσως δεν ήταν σίγουρος για την ιδιότητά τους – ή ίσως είχε κάτι άλλο στον νου του.

Ίσως απλώς να μην είχε διάθεση. Φτάνοντας στην προβλήτα, έκανε μια μικρή στάση για τσιγάρο και έμεινε εκεί λίγη ώρα χαζεύοντας τα πλεούμενα που τραμπολίζονταν στη μαρίνα. Ο δολοφόνος βρήκε την ευκαιρία να απολαύσει κι αυτός ένα τσιγάρο στη σκιά μιας αποθήκης από την άλλη πλευρά της προκυμαίας. Το κράτησε κρυμμένο στη χούφτα του, για να μην τον προδώσει η καύτρα, και δεν άφησε το θύμα από τα μάτια του ούτε για μια στιγμή.

Όταν ο Σίμελ τίναξε τη γόπα στο νερό και ξεκίνησε προς την κατεύθυνση του δημοτικού δάσους, ο δολοφόνος κατάλαβε ότι απόψε θα ήταν η νύχτα.

Ναι, το δημοτικό δασάκι μεταξύ της προκυμαίας και του Ρίκεν, της συνοικίας των γιάπηδων όπου ζούσε ο Σίμελ, ήταν μόλις τριακόσια μέτρα και τα μονοπάτια του φωτίζονταν τη νύχτα, αλλά δεν λειτουργούσαν όλοι οι φανοστάτες και τα τριακόσια μέτρα μπορούσαν να αποδειχτούν πολύ μακρύς δρόμος. Εν πάση περιπτώσει, όταν ο Σίμελ άκουσε ελαφρά πατήματα πίσω του, δεν είχε διανύσει ούτε πενήντα μέτρα κάτω από τα δέντρα και το σκοτάδι ήταν πυκνό προς όλες τις κατευθύνσεις.

Νύχτα ζεστή και γεμάτη υποσχέσεις, όπως είχε ήδη προσέξει, αλλά πολύ πολύ σκοτεινή.

Κατά πάσα πιθανότητα δεν πρόλαβε να τρομάξει. Κι αν ένοιωσε φόβο, θα ήταν μόνο για κλάσματα του δευτερολέπτου. Η αιχμηρή λεπίδα τον χτύπησε από πίσω, στο μεσοδιάστημα

μεταξύ τρίτου και τέταρτου αυχενικού σπονδύλου, κόβοντας διαγωνίως τον τρίτο και διαπερνώντας τη σπονδυλική στήλη, τον οισοφάγο και την καρωτίδα. Ενάμισι εκατοστό ακόμα και το κεφάλι θα είχε αποκοπεί τελείως από το σώμα.

Πράγμα που θα ήταν μεν εντυπωσιακό, αλλά μηδαμινής σημασίας όσον αφορά το αποτέλεσμα.

Με βάση κάθε πιθανό κριτήριο, ο Ερνστ Σίμελ πρέπει να ήταν ήδη νεκρός πριν πέσει στο έδαφος. Το πρόσωπό του έσκασε με δύναμη πάνω στο χλιοπατημένο χωμάτινο μονοπάτι και τα γυαλιά του έγιναν θρύψαλα, προκαλώντας αρκετά δευτερεύοντα τραύματα. Αίμα ανάβλυζε ποτάμι από τον λαιμό του και ακουγόταν ακόμη ένα σιγανό γουργούρισμα όταν ο δολοφόνος τον έσυρε προσεχτικά μέσα σε κάτι θάμνους και έμεινε εκεί ακίνητος, καθισμένος ανακούρκουδα, ώσπου να περάσει μια παρέα τεσσάρων νεαρών από το μονοπάτι. Τότε σκούπισε το όπλο του στο χορτάρι και ξαναπήρε τον δρόμο προς την κατεύθυνση του ποταμού.

Είκοσι λεπτά αργότερα ήταν καθισμένος στο τραπέζι της κουζίνας του μπροστά σ' ένα αχνιστό φλιτζάνι τσάι και άκουγε το νερό να γεμίζει αργά την μπανιέρα. Αν ήταν ακόμη μαζί του η γυναίκα του, σίγουρα θα τον ρωτούσε αν είχε μια δύσκολη μέρα και αν ήταν πολύ κουρασμένος.

Όχι και τόσο, θα της απαντούσε. Μου παίρνει κάποιο χρόνο, αλλά όλα πάνε σύμφωνα με το σχέδιο.

Χαίρομαι που το ακούω, αγάπη μου, ίσως να του είχε απαντήσει ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του. Χαίρομαι...

Κούνησε το κεφάλι και έφερε το φλιτζάνι στο στόμα του.

Ατέλειωτη αμμουδιά.

Ατέλειωτη και πάντα η ίδια. Ήρεμη, γκριζα θάλασσα κά-
τω από έναν χλωμό ουρανό. Μια λωρίδα σκληρής, υγρής άμμου
δίπλα στο νερό, όπου μπορούσε να κρατάει έναν σταθερό ρυθ-
μό βηματισμού. Από την άλλη μεριά, πιο στεγνή, γκριζωπή
άμμος γεμάτη αρμυρίκια και θάμνους μόνιμα λυγισμένους από
τον άνεμο. Πιο πίσω, βαθιά μέσα στον αρμυρό βάλτο, θαλασ-
σοπούλια πετούσαν σε μεγάλους αργούς κύκλους γεμίζοντας
τον αέρα με τα μελαγχολικά τους κρωξίματα.

Ο Βαν Βέτερν κοίταξε το ρολόι του και κοντοστάθηκε. Δί-
στασε για μια στιγμή. Πέρα, στη θολή απόσταση, μόλις που
διέκρινε το καμπαναριό της εκκλησίας στο Κράιβιν, αλλά ήταν
πολύ πολύ μακριά. Αν συνέχιζε προς αυτή την κατεύθυνση, θα
ήθελε τουλάχιστον μία ώρα ακόμα μέχρι να καθίσει να πιει μια
μπίρα στο καφέ της πλατείας.

Ίσως άξιζε τον κόπο, αλλά τώρα που είχε σταματήσει ήταν
δύσκολο πια να πείσει τον εαυτό του. Η ώρα ήταν τρεις. Είχε
ξεκινήσει μετά το μεσημεριανό – ή αργοπορημένο πρωινό, ανά-
λογα πώς το βλέπει κανείς. Τέλος πάντων, γύρω στη μία, έπει-
τα από μία ακόμα νύχτα που είχε πέσει νωρίς στο κρεβάτι και
ο ύπνος τον είχε πάρει κοντά στα χαράματα. Δύσκολο να πει
ποια ήταν η αιτία του άγχους και του εκνευρισμού που τον
έκανε να στριφογυρίζει ακόμη στο βουλιαγμένο διπλό στρώμα,
ενώ έξω το πρώτο γκριζο φως της αυγής όλο και δυνάμωνε...
δύσκολο να πει.

Είχε ήδη κλείσει τρεις εβδομάδες διακοπών. Πολύς καιρός για τα δικά του κριτήρια, τίποτα το ιδιαίτερο, κι όσο περνούσαν οι μέρες, την τελευταία βδομάδα τουλάχιστον, η καθημερινή ρουτίνα του είχε ατονήσει. Τέσσερις μέρες ακόμα και θα επέστρεφε στο γραφείο του, αλλά είχε τη βέβαιη εντύπωση πως δεν θα φαινόταν ζωηρός και ανανεωμένος. Παρότι δεν είχε κάνει τίποτε άλλο από το να ξεκουράζεται. Ξάπλες στην παραλία, διάβασμα, άραγμα στο καφέ στην πλατεία του Κράιβιν ή στο πολύ κοντινότερο Στέκι της Χέλεν. Μακρινούς περιπάτους μπρος πίσω στην ατέλειωτη αμμουδερή ακτή.

Η πρώτη εβδομάδα εκεί με τον Έριχ αποδείχτηκε λάθος. Το κατάλαβαν και οι δυο μετά την πρώτη μέρα, αλλά δεν ήταν εύκολο να αλλάξει ο διακανονισμός. Στον Έριχ είχε δοθεί άδεια υπό επιτήρηση από τη φυλακή, με τον όρο να μείνει με τον πατέρα του σ' αυτή την απομακρυσμένη παραλία. Στον γιο του, που είχε να εκτίσει άλλους δέκα μήνες, αυτή η τελευταία φορά που βγήκε με άδεια από τη φυλακή είχε αφήσει πολλές προσδοκίες ανεκπλήρωτες.

Κοίταξε πέρα τη θάλασσα. Ήρεμη και ανεξιχνίαστη, όπως ήταν όλη την εβδομάδα. Σάμπως να μην την τάραζε τίποτα, ούτε καν ο άνεμος. Κι αυτά τα κύματα που ξεψυχούσαν στην αμμουδιά από φυσικό θάνατο έμοιαζαν να έχουν ταξιδέψει τεράστιες αποστάσεις χωρίς να φέρουν μαζί τους ούτε ζωή ούτε ελπίδα.

Δεν είναι αυτή η δική μου θάλασσα, σκέφτηκε ο Βαν Βέτερν.

Τον Ιούλιο, όταν πλησίαζαν οι διακοπές του, περίμενε με λαχτάρα αυτές τις λίγες μέρες με τον Έριχ. Όταν έφτασαν επιτέλους, δεν έβλεπε την ώρα να περάσουν για να μείνει ξανά στην ησυχία του. Και τώρα, ύστερα από δώδεκα μέρες και νύχτες μοναξιάς, δεν ήθελε τίποτε άλλο παρά να επιστρέψει στη δουλειά του.

Μήπως αυτό είχε δείξει ξεκάθαρα; Μήπως ήταν απλώς ένας καλός τρόπος να περιγράψει το πρόβλημα, που ήταν το εξής: άραγε φτάνουμε σ' ένα σημείο όπου δεν προσδοκούμε πια αυτό που έρχεται, αλλά το να ξεφύγουμε από αυτό που έχει πια περάσει; Να ξεφύγουμε. Να το κλείσουμε και να πάμε παρακάτω, αλλά χωρίς την προσμονή να ξαναρχίσουμε από την αρχή. Σαν ένα ταξίδι που οι χαρές του μειώνονται σε αναλογία με την απόσταση που έχεις διανύσει από την αφετηρία, που η γλύκα του γίνεται όλο και πιο πικρή όσο πλησιάζεις τον στόχο...

Να ξεφύγεις, σκέφτηκε. Να πεις τέλος. Να το θάψεις.

Αυτό εννοούμε όταν λέμε πως έχεις πάρει την κάτω βόλτα. Πάντα υπάρχει μια άλλη θάλασσα μπροστά.

Αναστέναξε και έβγαλε το πουλόβερ του. Το έδεσε χαλαρά γύρω από τους ώμους, έκανε μεταβολή και πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Τώρα είχε τον αέρα κόντρα και θα του έπαιρνε περισσότερη ώρα να φτάσει... καλύτερα, εδώ που τα λέμε, θα είχε μερικές έξτρα ώρες το βράδυ. Έπρεπε να συμμαζέψει, να τακτοποιήσει το σπίτι, να αδειάσει το ψυγείο, να αποσυνδέσει το τηλέφωνο. Ήθελε να ξεκινήσει νωρίς το επόμενο πρωί. Δεν είχε νόημα να το καθυστερεί άλλο.

Κλότσησε πέρα ένα πλαστικό μπουκάλι πεταμένο στην άμμο.

Από αύριο έχουμε φθινόπωρο, σκέφτηκε.

Άκουσε το τηλέφωνο να χτυπάει με το που έφτασε στην αυλό-πορτα. Αυτομάτως, άρχισε να καθυστερεί, μικραίνοντας το βήμα του, παίζοντας με τα κλειδιά του, ελπίζοντας ότι το τηλέφωνο θα σταματούσε μέχρι να μπει στο σπίτι. Άδικος κόπος. Το κουδούνισμα συνέχισε επίμονα να κόβει στα δύο τη σιωπή και το μισοσκόταδο. Σήκωσε το ακουστικό.

«Εμπρός;»

«Ο Βαν Βέτερν;»

«Εξαρτάται».

«Χα χα... Χίλερ εδώ. Πώς πάνε τα πράγματα;»

Ο Βαν Βέτερν συγκράτησε την αυθόρμητη διάθεσή του να κοπανήσει το ακουστικό.

«Έξοχα, ευχαριστώ. Αλλά είχα την εντύπωση ότι οι διακοπές μου τελειώνουν τη Δευτέρα».

«Ακριβώς! Σκέφτηκα ότι ίσως θα ήθελες μια μικρή παράταση».

Ο Βαν Βέτερν δεν είπε τίποτε.

«Πάω στοίχημα ότι θα σου άρεσε να μείνεις λίγο ακόμα στη θάλασσα, αν σου δινόταν η ευκαιρία, σωστά;»

«...»

«Μια βδομάδα ακόμα; Έλα, μ' ακούς;»

«Θα σας ήμουν ευγνώμων αν μπαίνατε κατευθείαν στο θέμα» είπε ο Βαν Βέτερν.

Βήχας έπιασε ξαφνικά τον αρχηγό της αστυνομίας και ο Βαν Βέτερν αναστέναξε.

«Μάλιστα. Λοιπόν, κάτι προέκυψε στο Καλμπρίνγκεν. Είναι μόλις τριάντα πέντε, σαράντα χιλιόμετρα από το εξοχικό όπου μένεις. Δεν ξέρω αν το ξέρεις το μέρος. Τέλος πάντων, μας ζητήθηκε να τους βοηθήσουμε».

«Περί τίνος πρόκειται;»

«Φόνος. Δύο φόνοι. Ένας τρελός τριγυρνάει και κόβει κεφάλια μ' ένα τσεκούρι ή κάτι τέτοιο. Είναι σε όλες τις εφημερίδες σήμερα, αλλά εσύ ίσως δεν—»

«Έχω να δω εφημερίδα τρεις εβδομάδες» είπε ο Βαν Βέτερν.

«Ο τελευταίος φόνος —ο δεύτερος, δηλαδή— έγινε χτες, ή μάλλον προχτές. Τέλος πάντων, πρέπει να βοηθήσουμε την τοπική αστυνομία στέλνοντας κάποιον δικό μας και σκέφτηκα ότι, μιας κι εσύ βρίσκεσαι ήδη στην περιοχή... Αυτά».

«Ευχαριστώ πολύ».

«Το αφήνω επάνω σου προς το παρόν. Από βδομάδα θα στείλω τον Μούνστερ ή τον Ράινχαρτ. Αν μέχρι τότε δεν έχεις ήδη λύσει την υπόθεση, φυσικά».

«Ποιος είναι διοικητής εκεί; Στο Καλμπρίνγκεν, εννοώ».

Ο Χίλερ έβηξε πάλι.

«Λέγεται Μπάουζεν. Δεν πρέπει να τον ξέρεις. Τέλος πάντων, ο άνθρωπος σ' έναν μήνα βγαίνει στη σύνταξη και δεν φαίνεται να τον συναρπάξει η ιδέα ότι έπεσε στο κεφάλι του τώρα όλο αυτό».

«Πολύ περίεργο» είπε ο Βαν Βέτερν.

«Θα πας κατευθείαν εκεί αύριο, να υποθέσω;» Ο Χίλερ άρχιζε να το κλείνει το θέμα. «Ωστε να μη χρειαστεί να κάνεις διπλό ταξίδι χωρίς λόγο. Αλήθεια, είναι ακόμη ζεστά τα νερά για κολύμπι;»

«Περνάω όλη τη μέρα μου πλατσουρίζοντας».

«Για φαντάσου... για φαντάσου. Εντάξει, λοιπόν, θα τους τηλεφωνήσω και θα τους πω ότι θα εμφανιστείς αύριο το απόγευμα. Σύμφωνα;»

«Θέλω τον Μούνστερ».

«Θα δω τι μπορώ να κάνω» είπε ο Χίλερ.

Ο Βαν Βέτερν κατέβασε το ακουστικό και στάθηκε για λίγο ακίνητος κοιτώντας τη συσκευή, πριν τραβήξει το καλώδιο από την πρίζα. Ξαφνικά θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει να αγοράσει φαγητό για το βράδυ. Να πάρει!

Τι τον έκανε να το σκεφτεί τώρα; Δεν πεινούσε καν, άρα πρέπει να είχε κάποια σχέση με τον Χίλερ. Έπιασε μια μπίρα από το ψυγείο, βγήκε έξω στη βεράντα και βολεύτηκε σε μια πάνινη πολυθρόνα.

Δολοφόνος με τσεκούρι;

Άνοιξε το κουτάκι της μπίρας και, καθώς άδειαζε το περιε-

χόμενο σ' ένα μεγάλο ποτήρι, προσπάθησε να θυμηθεί αν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε τέτοιου είδους βία. Ήταν αστυνομικός τριάντα χρόνια –πάνω από τριάντα–, αλλά, όσο κι αν έψαξε, όσο κι αν έστυψε το μυαλό του, δεν μπόρεσε να ξεθάψει ούτε έναν δολοφόνο με τσεκούρι από τα θολά βάθη της μνήμης του.

Καιρός να γνωρίσω έναν, σκέφτηκε πίνοντας την πρώτη γουλιά.

[Καταιγιστική πλοκή, με έντονη κλιμάκωση και έναν αξιαγάπητο αυστηρό επιθεωρητή. **]** TIMES

Σε κάθε αστυνομική έρευνα υπάρχει ένα κρίσιμο σημείο, πέρα από το οποίο οι αστυνομικοί δεν χρειάζονται άλλες πληροφορίες, η έρευνα δηλαδή δεν έχει πλέον νόημα. Η υπόθεση μπορεί να λυθεί μόνο μέσα από τον συσχετισμό των στοιχείων. Αυτό είναι το σημείο του Μπόρκμαν και ο παραπάνω κανόνας ανήκει στον μέντορα του εκκεντρικού επιθεωρητή Βαν Βέτερν, που πιστεύει ακράδαντα ότι μπορεί να λύσει οποιαδήποτε υπόθεση φόνου. Όταν τρεις άντρες βρίσκονται άγρια δολοφονημένοι στην ήσυχη παραλιακή πόλη Καλμπρίγκεν, ο επιθεωρητής Βαν Βέτερν, ο οποίος κάνει διακοπές εκεί κοντά αλλά βαριέται αφόρητα, καλείται από τις τοπικές αρχές να συνδράμει στην έρευνα. Ο ντόπιος επικεφαλής της αστυνομίας απέχει λίγες μόνο μέρες από τη συνταξιοδότηση και θέλει να τελειώνει όσο το δυνατόν συντομότερα με τις εκκρεμότητές του. Όμως τα θύματα δεν συνδέονται μεταξύ τους. Και τότε αναπάντεχα μια νεαρή εξαιρετική συνάδελφος του Βαν Βέτερν εξαφανίζεται – μήπως έφτασε στο σημείο του Μπόρκμαν νωρίτερα από όλους τους άλλους;

[Η γραφή του Νέσερ είναι τόσο διεισδυτική που μοιάζει σαν ο συγγραφέας να μπαίνει κάτω από το δέρμα των ηρώων του. **]** NEW YORK TIMES

[Σε κρατάει σε αναμμένα κάρβουνα. Δεν θες όμως να τελειώσει... **]** SAN FRANCISCO CHRONICLE

**ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 10 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

